

Ως εργατικά σωματεία, σε συνέχεια της προσπάθειάς μας για κοινή, οριζόντια συντονισμένη και οργανωμένη από τα κάτω δράση, με βασικό σταθμό τη διακλαδική απεργία της 1ης Νοέμβρη 2018, προχωράμε στην **οργάνωση μιας εργατικής διαδήλωσης το Σάββατο 16 Φλεβάρη** στο κέντρο της Αθήνας (πλ. Κοραή, 11.30πμ). Επιχειρώντας έτσι να αναδείξουμε κάποιες βασικές πτυχές της δυσχερούς εργασιακής πραγματικότητας που βιώνουμε και να βροντοφωνάξουμε για τα δίκια μας.

Πρόκειται για μια διαδήλωση, που, όπως και η προαναφερόμενη απεργία, βάζει στο επίκεντρο το αίτημα για **αυξήσεις σε μισθούς και αμοιβές** και τη μάχη μας για τις **Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας**. Κόντρα στην υποτίμηση της εργασίας μας, που υλοποιήθηκε κατά τα τελευταία χρόνια μέσω περικοπών σε μισθούς και επιδόματα καθώς και της διάλυσης των ΣΣΕ. Κόντρα στο σχέδιο περιορισμού της δυνατότητας μας να διαπραγματευόμαστε και να αγωνιζόμαστε συλλογικά. Διεκδικούμε την ουσιαστική επαναφορά των συλλογικών διαπραγματεύσεων και της ισχύος των ΣΣΕ. Απαιτούμε την άμεση επαναφορά των αμοιβών στα επίπεδα που προέβλεπαν οι ΣΣΕ πριν τη μνημονιακή λαίλαπα, ώστε αυτά τα επίπεδα να αποτελέσουν τη βάση για διαπραγματεύσεις για αυξήσεις. Παράλληλα, αγωνιζόμαστε για τη μείωση του εργάσιμου χρόνου, διεκδικώντας το δικαίωμά μας στον ελεύθερο χρόνο. Τέλος, **οι διεκδικήσεις μας βασίζονται στις ανάγκες μας**, όχι στις «αντοχές της οικονομίας» ή στο τι είναι «πρόθυμοι» να παραχωρήσουν οι εργοδότες και οι εκάστοτε κυβερνώντες.

Διαδηλώνουμε ενάντια και στον **εμπαιγμό της κυβέρνησης** που εδώ και καιρό, στο πλαίσιο της δήθεν εξόδου από τα μνημόνια, διαφημίζει την αύξηση του κατώτερου μισθού και την επαναφορά των ΣΣΕ. Επισημαίνουμε ότι, από τη μια, τα «ψίχουλα» που παρουσιάζουν ως αυξήσεις ουσιαστικά δεν θα έρθουν ποτέ στις τσέπες μας, εξαιτίας της επικείμενης μείωσης του αφορολόγητου εισοδήματος. Από την άλλη, η κατάργηση του καθεστώτος του υποκατώτατου μισθού συνοδεύεται από την επιδότηση από τον κρατικό προϋπολογισμό του 50% των ασφαλιστικών εισφορών των εργοδοτών για τους εργαζομένους κάτω των 25 ετών, ώστε να μην αντιμετωπίσουν αυξημένο κόστος οι εργοδότες! Επίσης, η κυβέρνηση έχει ήδη θέσει σε εφαρμογή το νόμο για ορισμό του κατώτατου μισθού με κυβερνητική απόφαση βάσει των «αντοχών της οικονομίας» και όχι μέσω ελεύθερης συλλογικής διαπραγμάτευσης εργαζομένων κι εργοδοτών (...και σίγουρα ούτε κατά διάνοια βάσει των αναγκών μας).

Διαδηλώνουμε ενάντια στο **καθεστώς πληρωμής με ΔΠΥ** (μπλοκάκι), με το οποίο σηκώνουμε εμείς το βάρος της ασφάλισής μας, καταβάλλοντας υπέρογκες εισφορές ανεξαρτήτως του κύκλου εργασιών μας. Παράλληλα, τα αφεντικά μάς αντιμετωπίζουν σαν «συνεργάτες» που δουλεύουν χωρίς ωράριο, χωρίς δυνατότητα ρύθμισης

μίνιμουμ αμοιβής, χωρίς δικαιώματα (επιδόματα, άδειες κλπ). Συχνό επίσης είναι το φαινόμενο εργαζόμενοι να αμείβονται και να ασφαρίζονται με μπλοκάκι, ενώ στην πραγματικότητα δουλεύουν με όρους εξαρτημένης εργασίας. Αυτές οι ελαστικές και επισφαλείς μορφές εργασίας αποτελούν πρόσφορο έδαφος για μαζικές απολύσεις, χωρίς να τηρούνται ούτε οι στοιχειώδεις υποχρεώσεις (καταβολή αποζημιώσεων κ.α.). Διαδηλώνουμε ενάντια στην **εργοδοτική και κρατική τρομοκρατία**. Ενάντια σε εκδικητικές απολύσεις, σε εκβια-

σμούς, ακόμα και ξυλοδαρμούς εργαζομένων που «τολμούν» να διεκδικήσουν τα δικαιώματά τους. Ενάντια στην επιβολή δυσμενών όρων εργασίας και τις αυταρχικές κι απαξιώτικες συμπεριφορές εργοδοτών και προϊστάμενων. Ενάντια στο ίδιο το αντεργατικό νομοθετικό πλαίσιο και την ατιμωρησία που απολαμβάνουν τις περισσότερες φορές τα αφεντικά. Ενάντια στην καταστολή των εργατικών αγώνων και την ποινικοποίηση της συνδικαλιστικής δράσης.

Το όλο αυτό σκηνικό τρόμου έρχεται να συμπληρωθεί με τα λεγόμενα **«εργατικά ατυχήματα»**, που ουσιαστικά δεν είναι τίποτε άλλο από δολοφονίες εργοδοτών και κράτους. Πρόκειται για ξεκάθαρη απαξίωση της ζωής μας στο βωμό της κερδοφορίας για τα αφεντικά, που δεν παρέχουν επαρκή μέτρα προστασίας, δεν τηρούν τους κανόνες υγιεινής και ασφάλειας στους χώρους δουλειάς κι επιβάλλουν συνθήκες υπερεντατικοποίησης.

Οι **απολύσεις**, σε συνδυασμό με την **έξαρση της ανεργίας** και την **επικράτηση της επισφάλειας** ως βασική εργασιακή συνθήκη, δείχνουν το πόσο αναλώσιμοι είμαστε, καθώς από τη μια στιγμή στην άλλη μπορούμε να βρεθούμε δίχως δουλειά και χωρίς τα αναγκαία μέσα για να ζήσουμε αξιοπρεπώς.

Και προφανώς ο κατάλογος της βάρβαρης εργασιακής πραγματικότητας δεν κλείνει με όλα τα παραπάνω...

Ας αντιληφθούμε τη δύναμη που έχουμε στα χέρια μας ως οι πραγματικοί παραγωγοί του πλούτου που υπάρχει γύρω μας. **Χωρίς να αναμένουμε τίποτα από τους όποιους «σωτήρες» και χωρίς να εξαπατόμαστε από την κυβερνητική προπαγάνδα**, με όπλο την **ταξική-συναδελφική αλληλεγγύη**, με τη **συσπείρωσή στα σωματεία μας**, να **οργανωνόμαστε και να αντιστεκόμαστε συλλογικά** μέσα κι έξω από τους χώρους δουλειάς. Εξίσου αναγκαίος είναι ο **οριζόντιος συντονισμός των εργατικών σωματείων** ιδιωτικού και δημόσιου τομέα στη βάση των κοινών συμφερόντων της τάξης μας και η **συστράτευση του συνόλου των αντιστεκόμενων και καταπιεζόμενων κομματιών της κοινωνίας** στους ταξικούς-κοινωνικούς αγώνες.

Σύλλογος Εργαζόμενων στα Φροντιστήρια Καθηγητών
Σύλλογος Μεταφραστών Επιμελητών Διορθωτών
Σύλλογος Υπαλ. Βιβλίου - Χάρτου - Ψηφ. Μέσων Απικής
Σωματείο Βάσης Εργαζομένων στις ΜΚΟ
Σωματείο Εργαζόμενων στην εταιρεία Πλαίσιο Ν. Απικής

